A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2026. június 4.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Határellenőrzések, menekültügy és bevándorlás – Menekültpolitika – 2013/33/EU irányelv – A nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok – A 2. cikk g) pontja – A befogadás anyagi feltételei – A 17. cikk (2) bekezdése – A megfelelő életszínvonal garantálására vonatkozó követelmény – Átadásra vonatkozó határozat hatálya alá tartozó, nemzetközi védelmet kérelmező személy – A befogadás anyagi feltételeinek biztosítása, amelyek nem foglalják magukban a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, sem az alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatás nyújtását – A 20. cikk (1) bekezdésének c) pontja – A befogadás anyagi feltételeinek korlátozása vagy megvonása ismételt kérelem benyújtása miatt – 2013/32/EU irányelv – A 2. cikk q) pontja – Az »ismételt kérelem« fogalma – Alkalmazhatóság – 604/2013/EU rendelet – A felelős tagállam meghatározására irányuló eljárás”

A C-621/24. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundessozialgericht (szociális ügyek szövetségi bírósága, Németország) a Bírósághoz 2024. szeptember 24-én érkezett, 2024. július 25-i határozatával terjesztett elő

a **Landkreis Schweinfurt**

és

FB

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: M. L. Arastey Sahún tanácselnök, J. Passer, E. Regan, D. Gratsias (előadó) és B. Smulders bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: D. Dittert egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2025. szeptember 4-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: német.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– FB képviseletében K. Schank Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében J. Möller és R. Kanitz, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében L. Jans és M. Van Regemorter, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Detheux advocaat,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Azéma, F. Blanc, M. Debieuvre, E. Garello, A. Katsimerou és N. Schaeffer, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2025. október 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 2. cikke q) pontjának, valamint 27. és 28. cikkének, a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 96. o.) 17. cikke (2) és (5) bekezdésének, 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának, (5) és (6) bekezdésének, valamint az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az (HL 2013. L 180., 31. o.) az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a nemzetközi védelmet kérelmező FB és a Landkreis Schweinfurt (Schweinfurt járás, Németország) között azon határozat jogszerűsége tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amellyel FB-től megvonták a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, valamint az alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló, a természetbeni juttatástól eltérő pénzbeli juttatást, miután nemzetközi védelem iránti kérelmét mint elfogadhatatlant elutasították, és Romániába való kiutasítását elrendelő határozatot hoztak.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2013/32 irányelv

3 A 2013/32 irányelv (53) preambulumbekezdése a következőket írja elő:

„Ez az irányelv nem érinti a [604/2013] rendelet hatálya alá tartozó, tagállamok közötti eljárásokat.”

4 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikkének q) pontja a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

q) »ismételt kérelem«: a korábbi nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott jogerős határozat után benyújtott további kérelem, ideértve azon eseteket is, amikor a kérelmező kifejezetten visszavonta a kérelmét, valamint azon eseteket is, amikor az eljáró hatóság a 28. cikk (1) bekezdésével összhangban a kérelem hallgatólagos visszavonása miatt azt elutasította.”

5 Az említett irányelv „Eljárás a kérelem visszavonása esetén” című 27. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Abban az esetben, ha a tagállamok nemzeti jogukban rendelkeznek a nemzetközi védelem iránti kérelem kifejezett visszavonásának lehetőségéről, amennyiben a kérelmező kifejezetten visszavonja a nemzetközi védelem iránti kérelmét, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság az eljárás megszüntetéséről vagy a kérelem elutasításáról határozatot hoz.”

6 Ugyanezen irányelvnek az „Eljárás a kérelem hallgatólagos visszavonása vagy a kérelemtől való elállás esetén” című 28. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben észszerűen feltételezhető, hogy egy kérelmező személy hallgatólagosan visszavonta kérelmét, vagy attól elállt, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság határozatot hoz az eljárás megszüntetéséről, vagy – amennyiben az eljáró hatóság a kérelemnek [a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i] 2011/95/EU [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.)] 4. cikke alapján történő megfelelő érdemi vizsgálata alapján megalapozatlannak ítéli a kérelmet – a kérelem elutasításáról.

[…]

(3) E cikk nem sérti a [604/2013] rendelet alkalmazását.”

7 A 2013/32 irányelv „Elfogadhatatlan kérelmek” című 33. cikke értelmében:

„(1) Azokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek a [604/2013] rendelettel összhangban történő megvizsgálására, a tagállamok akkor sem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha egy kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül.

(2) A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

[…]

d) a kérelem ismételt kérelemnek minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül-e; […]

[…]”

8 Ezen irányelvnek az „Ismételt kérelem” című 40. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha egy tagállamban egy személy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, és ezt követően ugyanabban a tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, a tagállam ezeket a további előterjesztéseket vagy az ismételt kérelem elemeit a korábbi kérelem elbírálásának vagy a felülvizsgálat, illetve fellebbezés alatt álló határozat elbírálásának keretei között bírálja el, amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóságok e keretek között számításba vehetik és mérlegelhetik a további előterjesztések vagy ismételt kérelem valamennyi elemét.

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelemnek a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján történő elfogadhatóságát megállapító határozat meghozatal céljából az ismételt nemzetközi védelem iránti kérelmet mindenekelőtt előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogy felmerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül.

[…]

(5) Amennyiben az ismételt kérelmet e cikk értelmében nem vizsgálják tovább, a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontjával összhangban elfogadhatatlannak minősül.

[…]”

A 2013/33 irányelv

9 A 2013/33 irányelv (5), (7), (8), (11) és (35) preambulumbekezdése értelmében:

„(5) Az Európai Tanács 2009. december 10–11-i ülésén elfogadta a Stockholmi Programot, amely hangsúlyozta a védelem és szolidaritás közös térségének 2012-ig történő létrehozása mellett tett kötelezettségvállalást, amely térség alapját a közös menekültügyi eljárás és a nemzetközi védelemben részesítettek egységes, szigorú védelmi előírásokon, valamint

tisztességes és hatékony eljárásokon alapuló egységes jogállása képezi. A Stockholmi Program előírja továbbá, hogy a befogadási feltételek tekintetében az egyének számára feltétlenül egyenlő bánásmódot kell biztosítani, függetlenül attól, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmüket mely tagállamban nyújtották be.

[…]

(7) Az első szakaszba tartozó jogi aktusok végrehajtásáról készített értékelések eredményeinek fényében, a nemzetközi védelmet kérelmezők […] kedvezőbb befogadási feltételeinek biztosítása céljából e szakaszban indokolt megerősíteni [a menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló, 2003. január 27-i] 2003/9/EK [tanácsi] irányelvet [HL 2003. L 31., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 101. o.] alátámasztó elveket.

(8) Az [Európai] Uniószerte az összes kérelmezővel szembeni egyenlő bánásmód biztosítása érdekében ezen irányelvet kell alkalmazni a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos eljárások valamennyi szakaszára és fajtájára, valamint a kérelmezőket befogadó valamennyi helyszínen és létesítményben és mindaddig, amíg azok kérelmezőként tartózkodhatnak a tagállamok területén.

[…]

(11) Meg kell állapítani a kérelmezők befogadásának azon szabályait, amelyek elengedők ahhoz, hogy számukra méltó életszínvonalat, illetve valamennyi tagállamban az annak életfeltételeihez hasonló megélhetési feltételeket biztosítsanak.

[…]

(35) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, valamint különösen betartja az Európai Unió Alapjogi Chartájában [a továbbiakban: Charta] elismert alapelveket. Ezen irányelv különösen biztosítani kívánja az emberi méltóság teljes mértékű tiszteletben tartását, és előmozdítani a Charta 1. […] cikkének alkalmazását, és ennek megfelelően kell végrehajtani.”

10 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke kimondja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

b) »kérelmező«: harmadik ország olyan állampolgára vagy olyan hontalan személy, akinek nemzetközi védelem iránti kérelme tárgyában még nem hoztak végleges határozatot;

[…]

f) »befogadási feltételek«: a tagállamok által a menedékkérőkre vonatkozóan ennek az irányelvnek megfelelően hozott intézkedések összessége;

g) »a befogadás anyagi feltételei«: azok a befogadási feltételek, amelyek a természetben, illetve pénzjuttatás vagy utalvány formájában nyújtott szállást, étkezést és ruházatot, vagy e három kombinációját, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást jelentik;

[…]”

11 Az említett irányelv „Hatály” címet viselő 3. cikke az (1) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„Ezen irányelvet minden olyan harmadik országbeli állampolgárra és hontalan személyre alkalmazni kell, aki egy tagállam területén – ideértve a határán, a felségvizeken vagy a tranzitzónákban – nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújt be, mindaddig, amíg kérelmezőként engedélyezik tartózkodását a területen, valamint a családtagjaikra, amennyiben a nemzeti jog szerint a nemzetközi védelem iránti kérelem rájuk is kiterjed.”

12 Ugyanezen irányelvnek „A befogadás anyagi feltételeire és az egészségügyi ellátásra vonatkozó általános szabályok” című 17. cikke a (2)–(5) bekezdésében a következőket írja elő:

„(2) A tagállamok biztosítják, hogy a befogadás anyagi feltételei olyan megfelelő életszínvonalat biztosítanak a kérelmezők számára, amely garantálja alapszükségleteiket és óvja testi és szellemi egészségüket. […]

(3) A tagállamok a befogadás valamennyi vagy egyes anyagi feltételeit és az egészségügyi ellátást ahhoz a feltételhez köthetik, hogy a kérelmezők ne rendelkezzenek kellő fedezettel az egészségi állapotuknak megfelelő és az alapszükségleteiket biztosító életszínvonal megteremtéséhez.

(4) A tagállamok megkövetelhetik a kérelmezőktől, hogy a (3) bekezdés előírása szerint fedezzék a befogadás ezen irányelvben előírt anyagi feltételeinek és az egészségügyi ellátásnak a költségeit, vagy azokhoz járuljanak hozzá, ha a kérelmezők elegendő erőforrással rendelkeznek, például már megfelelő ideje dolgoznak. […]

(5) Amennyiben a tagállamok pénzbeli juttatások vagy utalványok formájában biztosítják a befogadás anyagi feltételeit, azok összegét az érintett tagállam által – jogilag vagy a gyakorlatban – az adott állam állampolgárai megfelelő életszínvonalának biztosítására meghatározott szint(ek) alapján kell meghatározni. A tagállamok e tekintetben az állampolgárokhoz képest kevésbé kedvező bánásmódban részesíthetik a kérelmezőket, különösen akkor, ha az anyagi támogatást részben természetben nyújtják, vagy ha az állampolgárok esetében alkalmazott szint(ek) célja az, hogy számukra az ezen irányelvben a kérelmezők esetében előírtnál magasabb életszínvonalat biztosítsanak.”

13 A 2013/33 irányelvnek „A befogadás anyagi feltételeinek korlátozása vagy megvonása” című 20. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok korlátozhatják vagy kivételes és kellően indokolt esetekben megvonhatják a befogadás anyagi feltételeit, amennyiben a kérelmező:

[…]

c) a [2013/32] irányelv 2. cikke q) pontjában meghatározottak szerint ismételt kérelmet nyújtott be.

[…]

(5) Az e cikk (1), (2), (3) és (4) bekezdésében említett, a befogadás anyagi feltételeinek korlátozására vagy megvonására, illetve a szankciókra vonatkozó döntéseket egyedileg, tárgyilagosan és elfogulatlanul hozzák meg, és azokat indokolással látják el. A határozatoknak az érintett személy sajátos helyzetén kell alapulniuk, különös tekintettel a 21. cikk hatálya alá tartozó személyekre, figyelembe véve az arányosság elvét. A tagállamok mindenkor biztosítják az orvosi ellátáshoz való hozzáférést a 19. cikkel összhangban, és valamennyi kérelmező számára méltó életszínvonalat biztosítanak.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy a határozatoknak az (5) bekezdéssel összhangban történő meghozatala előtt nem vonják meg, illetve nem korlátozzák a befogadás anyagi feltételeit.”

A 604/2013 rendelet

14 A 604/2013 rendelet (11) preambulumbekezdése kimondja:

„A [2013/33] irányelvet kell alkalmazni a felelős tagállam meghatározására vonatkozó, e rendeletben szabályozott eljárásra, figyelembe véve az említett irányelv alkalmazására vonatkozó korlátozásokat is.”

15 E rendelet „Fogalommeghatározások” címet viselő 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

c) »kérelmező«: az a harmadik országbeli állampolgár, vagy az a hontalan személy, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelynek tárgyában még nem hoztak jogerős határozatot;

d) »nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása«: a nemzetközi védelem iránti kérelem illetékes hatóságok általi megvizsgálása vagy a hatóságok azzal kapcsolatos határozata és döntése a [2013/32] irányelvvel, valamint a [2011/95] irányelvvel összhangban, a felelős tagállam e rendelet szerinti meghatározására irányuló eljárás kivételével;

[…]”

16 Az említett rendelet „Jogorvoslatok” című 27. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőket írja elő:

„(3) Az átadásra vonatkozó határozatok elleni fellebbezésre vagy felülvizsgálatra vonatkozóan a tagállamok jogszabályaikban előírják az alábbiakat:

a) a fellebbezés vagy felülvizsgálat feljogosítja az érintettet, hogy annak elbírálásáig az adott tagállamban maradhasson; vagy

b) az átadás automatikusan felfüggesztésre kerül, és e felfüggesztés megszűnik azon észszerű időtartam elteltével, amely alatt valamely bíróságnak vagy törvényszéknek a felfüggesztés iránti kérelem alapos és szigorú vizsgálatát követően határozatot kellett hoznia arról, hogy a fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak halasztó hatályt biztosít-e; vagy

c) az érintett személy észszerű időtartamon belül kérelmezheti a bíróságtól vagy törvényszéktől az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését a fellebbezés vagy felülvizsgálat elbírálásáig. A tagállamok azáltal biztosítják a hatékony jogorvoslatot, hogy felfüggesztik az átadást mindaddig, amíg a felfüggesztés iránti első kérelemről határozatot nem hoznak. Az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztéséről észszerű időtartamon belül határozni kell, ugyanakkor ezen időtartamnak lehetővé kell tennie a felfüggesztés iránti kérelem alapos és szigorú vizsgálatát. Az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztését elutasító határozat ismerteti az alapjául szolgáló indokokat.

(4) A tagállamok előírhatják, hogy az illetékes hatóságok hivatalból dönthetnek az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztéséről a fellebbezés vagy felülvizsgálat elbírálásáig.”

17 Ugyanezen rendelet „Szabályok és határidők” címet viselő 29. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Amennyiben az átadásra nem kerül sor a hat hónapos határidőn belül, a felelős tagállam mentesül az érintett személy átvételére vagy visszavételére vonatkozó kötelezettség alól, és a felelősség a megkereső tagállamra hárul. […]”

A német jog

– A menedékjogról szóló törvény

18 Az 1992. június 26-i Asylgesetz (menedékjogról szóló törvény; BGB1. 1992 I., 1126. o.) 2008. szeptember 2-án módosított változata (BGB1. 2008 I., 1798. o.) „Elfogadhatatlan kérelmek” című 29. §-a (1) bekezdése 1. pontjának a) alpontja a következőképpen rendelkezik:

„A menedékjog iránti kérelem elfogadhatatlan, ha

1. egy másik tagállam

a) a 604/2013 […] rendelet alapján vagy

[…]

felelős a menekültügyi eljárás lefolytatásáért.”

19 A menedékjogról szóló törvény 34a. §-ának (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Ha a külföldi állampolgárt […] a menekültügyi eljárás lefolytatásáért felelős tagállamba […] kell kiutasítani, a szövetségi migrációs és menekültügyi hivatal, amint a kiutasítás végrehajthatósága megállapítást nyer, elrendeli az ezen országba történő kiutasítást. E rendelkezés akkor is alkalmazandó, ha a külföldi állampolgár a menekültügyi eljárás lefolytatásáért az […] Unió jogszabályai vagy valamely nemzetközi szerződés alapján felelős másik államban nyújtotta be a menedékjog iránti kérelmet, vagy ha visszavonta azt a szövetségi migrációs és menekültügyi hivatal határozata előtt. […]

[…]”

– A menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény

20 Az 1997. augusztus 5-én módosított (BGBl. 1997. I, 2022. o.) 1993. június 30-i Asylbewerberleistungsgesetz (a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény, BGBl. 1993. I, 1074. o.) 1. §-ának (1) bekezdése szerint:

„E törvény értelmében ellátásra jogosultak azok a külföldiek, akik ténylegesen a szövetségi állam területén tartózkodnak, és akik

[…]

(5) végrehajtható kiutasítási határozat hatálya alá tartozó személynek minősülnek, még akkor is, ha a kiutasítást kilátásba helyező határozat még nem vagy már nem végrehajtható […]”

[…]”

21 Ugyanezen törvény 1a. §-a (1) és (7) bekezdésének szövege a következő:

„(1) Az 1. § (1) bekezdésének 5. pontja szerinti ellátásra jogosult, akinek a tekintetében már rendelkezésre áll a kiutazás időpontja és a kiutazás lehetősége, a kiutazás időpontját követő naptól nem jogosult a 2., 3. és 6. § szerinti ellátásra, kivéve, ha a kiutazás neki fel nem róható okból nem valósulhatott meg. A kiutazásáig vagy a kiutasítás végrehajtásáig már csak az élelmezési és elszállásolási szükségletei – ideértve a fűtést is –, valamint a testápolási és egészségápolási termékek fedezésére kap ellátást. A 3. § (1) bekezdésének első mondata szerinti egyéb ellátásokban is részesülhet abban az egyedi esetben, ha különleges körülmények állnak fenn. Az ellátások nyújtására természetbeni ellátásként kerül sor.

[…]

(7) Az 1. § (1) bekezdésének 1. vagy 5. pontja alapján ellátásra jogosult, akinek a menedékjog iránti kérelmét az Asylgesetz (a menedékjogról szóló törvény) 31. §-ának (6) bekezdésére figyelemmel a szövetségi migrációs és menekültügyi hivatal határozatban ez utóbbi törvény 29. §-a (1) bekezdésének 1. pontja alapján elfogadhatatlanként elutasította, és akinek a kiutasítását elrendelte az Asylgesetz 34a. §-a (1) bekezdése első mondatának második fordulata alapján, csak az (1) bekezdés szerinti ellátásban részesül, még akkor is, ha a határozat még nem emelkedett jogerőre. Az első mondat nem alkalmazandó, ha a bíróság elrendelte a kiutasítást elrendelő határozat ellen benyújtott kereset halasztó hatályát.”

22 E törvény 3. §-a az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az 1. § szerinti ellátásra jogosultak az étkezési, lakhatási, fűtési, ruházati, egészségügyi eszközökre, illetve háztartási használati és fogyasztási cikkekre vonatkozó szükségletek (alapvető szükségletek) fedezésére kapnak ellátást. Ezen túlmenően a mindennapi életben felmerülő személyes szükségleteik (alapvető személyes szükségletek) fedezésére is kapnak ellátást.

[…]”

23 Az említett törvény 6. §-ának (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Egyéb ellátások különösen akkor nyújthatók, ha azok egyedi esetekben alapszükségletek vagy az egészség biztosítása, a gyermekek különleges szükségleteinek kielégítése vagy a közigazgatási jog szerinti együttműködési kötelezettség teljesítése érdekében elengedhetetlenek. […]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

24 FB afgán állampolgár első alkalommal 2021. augusztus 25-én utazott be Németországba, és ott nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelyet 2021. szeptember 6-án vettek nyilvántartásba.

25 A Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal, Németország; a továbbiakban: szövetségi hivatal) az Eurodac-adatbázisba való betekintést követően, amelyből kitűnt, hogy az érintett 2021. augusztus 6-án már benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet Romániában, majd hallgatólagosan visszavonta azt, kérte a román hatóságoktól, hogy vegyék át őt, amely kérelemnek helyt adtak.

26 2021. október 25-i határozatával a szövetségi hivatal FB Romániának történő átadásának határidejét 2022. április 22-ben állapította meg, és mint elfogadhatatlant elutasította FB nemzetközi védelem iránti kérelmét. Elrendelte továbbá FB Romániába történő kiutasítását. Az e határozattal szembeni ideiglenes védelem iránti kérelem és az azt követő fellebbezési eljárás nem vezetett eredményre. FB Romániának történő átadására azonban nem kerülhetett sor, többek között a román hatóságok azon döntése miatt, hogy az ukrajnai háború miatt 2022. március 1-jétől már nem fogadják az ilyen átadásokat.

27 FB 2021 szeptember eleje óta a Schweinfurt járásban található befogadó állomáson élt, ahol a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 3. és 3a. §-a alapján természetbeni ellátásként étkezést, szállást és fűtést, lakáskarbantartást és háztartási energiát, ruházatot, személyes higiéniai és tisztálkodó szereket, valamint wifihozzáférést (WLAN) kapott. Ezenkívül ugyanezen időponttól FB e járástól az alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzügyi támogatásban részesült.

28 Mindazonáltal a 2022. január 1-je és 2022. február 23. közötti időszakot illetően (a továbbiakban: az alapügyben vitatott időszak), amikor FB egy másik járásba költözött, Schweinfurt járás a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 1a. §-ának az e törvény 1a. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (7) bekezdése alapján úgy határozott, hogy többé nem nyújt a számára a ruházattal, valamint háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos alapvető szükségleteinek fedezésére biztosított ellátásokat, valamint az alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatást. Így e járás csak bizonyos természetbeni ellátásokat nyújtott számára, nevezetesen az étkezést, a szállást és a fűtést, a testápolási és egészségügyi ellátást, valamint betegség esetén az orvosi ellátást, mivel az említett járás szerint egyetlen tényező alapján sem volt igazolható az ezen ellátásokon túlmenő befogadási feltételek nyújtása.

29 2023. január 20-i ítéletével a Sozialgericht Würzburg (szociális ügyek würzburgi bírósága, Németország) elutasította az FB által a Schweinfurt járás jelen ítélet előző pontjában említett határozatával szemben benyújtott keresetet. 2023. május 31-i ítéletével a Bayerisches Landessozialgericht (szociális ügyek bajorországi felsőbírósága, Németország) helyt adott e

keresetnek azzal az indokkal, hogy a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 1a. §-ának (7) bekezdésében előírt korlátozás valamely kötelezettséggel ellentétes magatartást feltételez, ami a jelen ügyben nem áll fenn.

30 A Landkreis Schweinfurt ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Bundessozialgerichthez (szociális ügyek szövetségi bírósága, Németország), a kérdést előterjesztő bírósághoz.

31 E bíróság arra keresi a választ, hogy összeegyeztethetők-e az uniós joggal a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény rendelkezései, különösen e törvény 1a. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1a. §-ának (7) bekezdése, amelyek értelmében a terület elhagyására vonatkozó végrehajtható kötelezettség hatálya alá tartozó menedékkérő az alapügyben vitatott időszakban csak olyan anyagi befogadási feltételekre tarthat igényt, amelyek az élelmezési és elszállásolási szükségletekre, ideértve a fűtést is, valamint a testápolási és egészségápolási termékekre korlátozódnak.

32 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság először is pontosítja, hogy a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 3. §-a különbséget tesz egyrészt a befogadásnak az alapvető szükségleteknek, mint amilyen az élelmezés, szállás, a fűtés, ruházkodás, egészségápolási termékek, valamint háztartási használati és fogyasztási cikkek, megfelelő anyagi feltételei, másrészt pedig az alapvető személyes szükségletek, nevezetesen közlekedési, kommunikációs, szabadidős, szórakoztató, kulturális, szállás- és vendéglátóipari szolgáltatásokra, valamint egyéb árukra és szolgáltatások között. Ez utóbbiak után átalányösszeget fizetnek, amelyet a belföldön lakóhellyel rendelkező, jövedelemmel és vagyonnal nem rendelkező belföldi állampolgároknak fizetett egyenértékű átalányösszegű szociális segélyek alapján számítanak ki. Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy e törvény 6. §-a bizonyos különleges esetekben a befogadás egyéb anyagi feltételeinek biztosítását írja elő.

33 Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügyben a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 1a. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1a. §-a (7) bekezdésének megfelelően az alapügy tárgyát képező időszakban megvonták FB-től a befogadás anyagi feltételeinek egy részét, amely az alapvető szükségleteit fedezi, nevezetesen a ruházatot, a háztartási használati és fogyasztási cikkeket, valamint az alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatás egészét. Ezen időszak alatt ugyanis a 604/2013 rendeletben előírt átadási határidő telt, így e rendelkezések alkalmazási feltételei teljesültek.

34 Harmadszor, e bíróság emlékeztet arra, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) bekezdése szerint a befogadás anyagi feltételeire vonatkozó intézkedések olyan megfelelő életszínvonalat biztosítanak a kérelmezők számára, amely garantálja alapszükségleteiket és óvja testi és szellemi egészségüket. Továbbá ezen irányelv 2. cikkének g) pontjával összhangban a tagállamoknak „a természetben, illetve pénzjuttatás vagy utalvány formájában nyújtott szállást, étkezést és ruházatot, vagy e három kombinációját, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást” kell biztosítaniuk.

35 Ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a nyújtott pénzjuttatás összegének elegendőnek kell lennie a menedékkérők egészségének megfelelő és alapszükségleteiket kielégítő életszínvonal biztosításához (2014. február 27-i Saciri és társai ítélet, C-79/13, EU:C:2014:103, 37. pont), és hogy – amint az a 2013/33 irányelv (35) preambulumbekezdéséből következik, az emberi méltóságot teljes mértékben tiszteletben kell

tartani. A kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ezen irányelv 20. cikkének kontextusában az emberi méltóság tiszteletben tartása megköveteli, hogy az érintett személy ne szembesüljön olyan súlyos anyagi nélkülözéssel, amelyben képtelen legalapvetőbb szükségleteit kielégíteni, mint például a lakhatást, az étkezést, valamint a tisztálkodást, ami ezáltal fizikai vagy lelki egészségének sérelmét vagy állapotának az emberi méltósággal összeegyeztethetetlen romlását eredményezi, és mindenesetre a szállással, étkezéssel vagy ruházattal kapcsolatos anyagi feltételeket még szankció esetén is mindig biztosítani kell (lásd ebben az értelemben: 2019. november 12-i Haqbin ítélet, C-233/18, EU:C:2019:956, 46. és 56. pont).

36 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a Bíróság még nem tisztázta, hogy az ezen irányelv 17. cikkének (2) és (5) bekezdése értelmében vett megfelelő életszínvonal a befogadási irányelv 20. cikke szerinti minimális szinttől eltérő (szélesebb körű) szükségleteket biztosít-e. Amennyiben erre a kérdésre igenlő válasz adandó, felmerül továbbá az a kérdés, hogy egy olyan nemzeti szabályozás, amely biztosítja a szállást, az étkezést, a testápolási és egészségápolási termékekkel való ellátást és betegség esetén a gyógykezelést, valamint az egyedi eset körülményeitől függően a ruházatot és a háztartási fogyasztási cikkeket, megfelel-e a befogadási irányelv 17. cikkének (2) és (5) bekezdésében leírt minimális szintnek.

37 Ezenkívül e bíróság szerint az alapjogvita azt a kérdést is felveti, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikke (5) bekezdésének második mondata az abban foglalt második esetet illetően lehetővé tesz-e további differenciálást a kérelmezőknek nyújtott, a saját állampolgároknak nyújtott ellátásokhoz képest alacsonyabb szintű befogadási anyagi feltételek tekintetében a várható, csak rövid idejű tartózkodásuk időtartama vagy végrehajtható kiutasítási határozat hatálya alá tartozó személy jogállasuk alapján. Álláspontja szerint ez lehetővé tenné a tagállam számára, hogy e kérelmezők számára a 604/2013 rendeletben előírt átadási határidőn belül legfeljebb hat hónapig csak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésben leírt szintet nyújtsa a kérelmezőknek, míg a többi kérelmező magasabb – bár az állampolgárokénál alacsonyabb szintű – ellátásban részesülne.

38 Negyedszer, a 2012. szeptember 27-i Cimade és GISTI ítélet (C-179/11, EU:C:2012:594) 57. pontjára támaszkodva a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy abban az esetben, ha a befogadás szóban forgó anyagi feltételeinek nemzeti szintje alacsonyabb annál, mint amelyet a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) és (5) bekezdése értelmében biztosítani kell, a jognak az említett feltételekre való, a szóban forgó nemzeti szabályozás által előírt korlátozása csak akkor igazolható, ha az ezen irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek teljesülnek. Márpedig e rendelkezés megköveteli a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében vett „ismételt kérelem” fennállását.

39 E tekintetben e bíróság megjegyzi, hogy e rendelkezések egyike sem pontosítja, hogy az „ismételt kérelem” fogalma kizárólag arra az esetre vonatkozik-e, amikor ugyanabban a tagállamban két nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtanak be és bírálnak el, vagy olyan, több tagállamot érintő helyzetre is kiterjed, amelyben a korábbi nemzetközi védelem iránti eljárást egy másik tagállam folytatta le, mint amelyikben az ismételt kérelmet benyújtották. Az sem világos, hogy ugyanezek a feltételek vonatkoznak-e a 604/2013 rendelet szerinti eljárásokra.

40 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy ha ismételt kérelem fennállását kell elismerni akkor is, ha a korábbi nemzetközi védelem iránti eljárást egy másik tagállam folytatta le, mint amelyben az ismételt kérelmet benyújtják, még nem tisztázott, hogy az „ismételt kérelem” fennállása megállapításának akadályát képezi-e az, ha a kérelmező korábban nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be egy másik tagállamban, és az eljárást a másik tagállam megszüntette, mert a

kérelmező nem folytatta az eljárást ebben a tagállamban, vagy a kérelmet hallgatólagosan vagy hivatalosan visszavonta. E bíróság szerint felmerül továbbá az a kérdés, hogy az ilyen kérelmek szempontjából melyik időpont az irányadó, és különösen, hogy a második tagállamban, a jelen esetben Németországban, a 2013/32 irányelv 27. vagy 28. cikke szerinti eljárás hivatalos lezárása előtt, a jelen esetben Romániában benyújtott kérelem, tekinthető-e 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdése első mondatának c) pontja értelmében vett „ismételt kérelemnek”.

41 Abban az esetben, ha ezen utóbbi rendelkezés alkalmazandó az alapeljárásban, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a befogadás anyagi feltételeinek FB-vel szemben az alapügyben vitatott időszakban előírthoz hasonló korlátozása megfelel az ezen irányelv 20. cikkének (5) és (6) bekezdésében előírt követelményeknek. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozik, hogy az ismételt kérelmet követő ilyen korlátozás terjedelmének elbírálásakor figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az érintett személy az ország önkéntes elhagyásával jelentősen lerövidítheti a korlátozás időtartamát, ami a közös európai menekültügyi rendszer alapján észszerűen elvárható lenne.

42 E körülmények között a Bundessozialgericht (szociális ügyek szövetségi bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Kielégíti-e a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) és (5) bekezdésében leírt minimális szintet egy tagállam olyan rendelkezése, amely a […] kérelmezőknek – a 604/2013 rendelet szerinti átadási határidőn belül a végrehajtható kiutasítási határozat hatálya alá tartozó személy jogállástól függően – kizárólag az elszállásoláshoz, élelemhez, testápolási és egészségápolási termékekhez, betegség esetén pedig orvosi ellátáshoz, valamint az egyedi eset körülményeitől függően ruházathoz, háztartási használati és fogyasztási cikkekhez való jogot biztosít?

2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén:

2)a) Úgy kell-e értelmezni a 2013/33 irányelv 20. cikk (1) bekezdése első mondatának c) pontját a [2013/32] irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben, hogy az ismételt kérelem magában foglalja azokat a tényállásokat is, amelyekben a kérelmező előzőleg már egy másik tagállamban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet, és a szövetségi migrációs és menekültügyi hivatal a kérelmet a 604/2013 rendelet alapján elfogadhatatlanként elutasította, és elrendelte a kiutasítást?

b) Arra a kérdésre vonatkozóan, hogy ebben a helyzetben fennáll-e a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében vett »ismételt kérelem«, a visszavonás időpontját vagy a másik tagállam által ezen irányelv 27. cikke vagy 28. cikke alapján hozott határozat időpontját kell figyelembe venni?

c) Úgy kell-e értelmezni a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdése első mondatának c) pontját ezen irányelv 20. cikke (5) és (6) bekezdésével és a [Chartával] összefüggésben, hogy megengedett a befogadás anyagi feltételeinek az élelmezési és elszállásolási szükségletek, ideértve a fűtést, valamint a testápolási és egészségápolási termékeket, illetve betegség esetén járó orvosi ellátásokat, valamint – az egyedi eset függvényében – a ruházat, valamint a háztartási használati és fogyasztási cikkek fedezéséhez szükséges ellátásokra való korlátozása?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

43 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések azon az előfeltevésen alapulnak, amely szerint a 2013/33 irányelv annak ellenére alkalmazandó volt FB helyzetére az alapügyben vitatott időszakban, hogy a szövetségi hivatalnak a nemzetközi védelem iránti kérelmét mint elfogadhatatlant elutasító és a Romániának történő átadásának határidejét 2022. április 22-ében megállapító határozata már jogerőre emelkedett.

44 Márpedig a német kormány – anélkül, hogy kifejezetten vitatta volna e kérdések elfogadhatóságát – a tárgyaláson megkérdőjelezte ezen előfeltevés megalapozottságát, lényegében arra hivatkozva, hogy a 2013/33 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően az irányelv csak azokra a nemzetközi védelmet kérelmezőkre alkalmazandó, akiknek az e rendelkezés értelmében vett „kérelmezőként engedélyezik tartózkodását a területen”. Ugyanakkor e kormány szerint FB esetében az alapügyben vitatott időszakban nem ez volt a helyzet, mivel a 604/2013 rendelet 27. cikke (3) bekezdésének a) pontja értelmében az átadásra vonatkozó határozattal szembeni fellebbezés vagy felülvizsgálat kizárólag arra jogosítja fel az érintettet, hogy annak elbírálásáig az adott tagállamban maradhasson.

45 Meg kell azonban állapítani, hogy a német kormány ezen érvelése a 604/2013 rendelet 27. cikke (3) bekezdése a) pontjának téves értelmezésén alapul.

46 E tekintetben ugyanis elegendő rámutatni arra, hogy e rendelkezés csak azon lehetőségek egyikét mondja ki, amelyekkel a tagállamok rendelkeznek annak érdekében, hogy az érintett személyek számára olyan jogorvoslati lehetőséget biztosítsanak, amely a velük szemben hozott, átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztéséhez vezethet, a többi lehetőséget pedig e rendelet 27. cikke (3) bekezdésének b) pontja, 27. cikke (3) bekezdésének c) pontja és 27. cikkének (4) bekezdése írja elő. E 27. cikk ugyanis ily módon arra irányul, hogy hatékony bírói jogvédelmet biztosítson e személyek számára az ilyen határozatokkal szemben, így amennyiben az átadásra vonatkozó határozat végrehajtását e rendelkezések egyike alapján felfüggesztették, az átadási határidő csak abban az időpontban kezdődik, amikor a vitatott átadásra vonatkozó határozat jogerőre emelkedett (lásd ebben az értelemben: 2023. március 30-i Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Az átadási határidő felfüggesztése fellebbezés esetén] ítélet, C-556/21, EU:C:2023:272, 19–24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Következésképpen, ellentétben azzal, amit a német kormány állítani tűnik, az említett rendelet 27. cikke (3) bekezdésének a) pontja, amely kizárólag arra irányul, hogy lehetővé tegye az érintett személy számára, hogy a vele szemben átadásra vonatkozó határozatot elfogadó tagállam területén maradjon a fellebbezésének vagy felülvizsgálati kérelmének elbírálásáig, nem jelenti azt, hogy e fellebbezés vagy felülvizsgálati kérelem elutasítása esetén e személy automatikusan elveszíti jogát e tagállam területén maradni 2013/33 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kérelmezőként”.

48 Amint ugyanis arra a Bíróság több alkalommal rámutatott, ez az irányelv szabályozza a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadásának feltételeit, beleértve azokat is, akikre végrehajtható, átadásra vonatkozó határozat vonatkozik. E tekintetben a 604/2013 rendelet (11) preambulumbekezdéséből kifejezetten következik, hogy a 2013/33 irányelvet kell alkalmazni a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó, az e rendeletben szabályozott eljárásra. Ebből következik, hogy a kérelmezővel

szemben átadásra vonatkozó határozatot elfogadó tagállamot terhelő azon kötelezettség, hogy ez utóbbi számára biztosítsa a befogadás anyagi feltételeit, csak a kérelmezőnek a megkeresett tagállamnak történő tényleges átadásával szűnik meg (lásd ebben az értelemben: 2021. január 14 -i The International Protection Appeals Tribunal és társai ítélet, C-322/19 és C-385/19, EU:C:2021:11, 66–68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 26-i Fedasil végzés, C-134/21, EU:C:2021:257, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság helyesen vélte úgy, hogy a 2013/33 irányelv alkalmazandó volt FB helyzetére az alapügyben vitatott időszakban, így az általa a Bíróság elé terjesztett kérdések elfogadhatók.

Az első kérdésről

50 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködés keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége, és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló végzés indokolása alapján meghatározni az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (2024. október 4-i Bouskoura ítélet, C-387/24 PPU, EU:C:2024:868, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 E tekintetben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság a 2013/33 irányelv 17. cikke (2) és (5) bekezdésének, valamint 20. cikke (1) bekezdése c) pontjának értelmezését kéri egy olyan nemzeti szabályozásra tekintettel, amely előírja, hogy amennyiben a nemzetközi védelem iránti kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasították amiatt, hogy a kérelmezőt átadták az e kérelem megvizsgálásáért felelős tagállamnak, az e kérelmezőnek nyújtott anyagi befogadási feltételeket csökkentik oly módon, hogy azok – a különleges esetek kivételével – már nem foglalják magukban a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, sem az említett kérelmező alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatást.

52 Az említett irányelv 17. cikkének (5) bekezdését illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezés – amint az szövegéből egyértelműen kitűnik – kizárólag a nemzetközi védelmet kérelmezőknek nyújtott pénzbeli juttatások vagy utalványok összegének meghatározását lehetővé tevő kritériumok meghatározására irányul. Így, míg e bekezdés első mondata kimondja, hogy e pénzbeli juttatások vagy utalványok összegét „az érintett tagállam által – jogilag vagy a gyakorlatban – az adott állam állampolgárai megfelelő életszínvonalának biztosítására meghatározott szint(ek) alapján kell meghatározni”, e bekezdés második mondata pontosítja, hogy ez a bánásmód kedvezőtlenebb is lehet, „ha [az adott tagállam állampolgárai] esetében alkalmazott szint(ek) célja az, hogy számukra az ezen irányelvben a kérelmezők esetében előírtnál magasabb életszínvonalat biztosítsanak”. Ezenkívül azon körülmények sorában, amelyek igazolhatják az érintett tagállam állampolgáraival szemben alkalmazottnál kedvezőtlenebb bánásmódot, e rendelkezés megemlíti azt az esetet, „ha az anyagi támogatást részben természetben nyújtják”. Ebből következik, hogy ugyanezen irányelv 17. cikkének (5) bekezdése nem szabályozza azt a kérdést, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személyt az átadásra

vonatkozó végrehajtható határozat miatt megfoszthatják-e bizonyos természetbeni ellátásoktól, valamint azon pénzbeli támogatás teljes összegétől, amelyet e határozat hiányában rendes körülmények között folyósítanának a számára.

53 Ezzel szemben – amint az a 2013/33 irányelv 2. cikkének f) és g) pontjában szereplő meghatározásokból kitűnik – az irányelv 2. cikkének g) pontjában szereplő „befogadás anyagi feltételei” kifejezés az ezen irányelvnek megfelelően a tagállamok által a kérelmezők javára hozott, és a természetben, illetve pénzügyi támogatás vagy utalványok formájában nyújtott szállást, étkezést és ruházatot magában foglaló összes intézkedést vagy e három juttatás kombinációját, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást fedi le (2019. november 12-i Haqbin ítélet, C-233/18, EU:C:2019:956, 32. pont).

54 Másrészt ezen irányelv 17. cikke (2) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy a tagállamok biztosítják, hogy a befogadás anyagi feltételei olyan megfelelő életszínvonalat biztosítanak a kérelmezők számára, amely garantálja alapszükségleteiket és óvja testi és szellemi egészségüket.

55 Meg kell tehát állapítani, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) bekezdését 2. cikkének g) pontjával összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy amennyiben a nemzetközi védelem iránti kérelmet mint elfogadhatatlant elutasították amiatt, hogy a 604/2013 rendelet alapján egy másik tagállam felelős e kérelem megvizsgálásáért és az e másik tagállamnak történő átadásra vonatkozó határozat végrehajtható, az e kérelmezőnek nyújtott anyagi befogadási feltételeket csökkentik oly módon, hogy azok, egyedi esetek kivételével, már nem foglalják magukban többek között a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, sem az említett kérelmező alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatást.

56 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az említett rendelkezés részét képezi (1983. november 17-i Merck ítélet, 292/82, EU:C:1983:335, 12. pont; 2026. február 12-i Stichting Koskea ítélet, C-490/24, EU:C:2026:89, 23. pont).

57 Először is, a 2013/33 irányelv 2. cikke g) pontjának szövegéből az következik, hogy a tagállamok által a nemzetközi védelmet kérelmezők javára ezen irányelv alapján elfogadott, a befogadás anyagi feltételeire vonatkozó intézkedéseknek szükségképpen magukban kell foglalniuk szállást, étkezést és ruházatot, vagy e három kombinációját, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást.

58 Márpedig az említett irányelv 17. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy „[a] tagállamok biztosítják, hogy a befogadás anyagi feltételei olyan megfelelő életszínvonalat biztosítanak a kérelmezők számára, amely garantálja alapszükségleteiket és óvja testi és szellemi egészségüket”.

59 Ebből következik, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) bekezdése azzal, hogy a „megfelelő” életszínvonalnak a nemzetközi védelmet kérelmezők számára való biztosítására vonatkozó, az ezen irányelv 2. cikkének g) pontja értelmében vett „a befogadás anyagi feltételeire” vonatkozó intézkedésekhez kapcsolódó követelményt ír elő, azt jelenti, hogy ezen intézkedéseknek magukban kell foglalniuk legalább a természetben, illetve pénzügyi támogatás vagy utalványok formájában nyújtott szállást, étkezést és ruházatot, illetve a napi szükségleteket fedező juttatást, ezen irányelv 17. cikke (3) és (4) bekezdése alkalmazásának sérelme nélkül. E követelmény

ugyanis arra a minimális küszöbértékre vonatkozik, amelyet ezen intézkedéseknek el kell érniük a kérelmezők alapszükségleteinek garantálása, valamint testi és szellemi egészségük megóvása érdekében.

60 Végezetül meg kell állapítani, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „megfelelő” életszínvonal nem érhető el ezen intézkedések valamelyikének hiányában, és különösen a jelen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés tárgyát képező nemzeti szabályozás jellemzőire tekintettel, a ruházatra, illetve a napi szükségleteket fedező juttatásra vonatkozó intézkedések hiányában.

61 Egyrészt ugyanis, ami a ruházatot illeti, az a szálláshoz, az étkezéshez és a testápoláshoz hasonlóan a legalapvetőbb szükségletek között szerepel, így a nemzetközi védelmet kérelmező személyt nem lehet megfosztani attól a lehetőségtől, hogy az ilyen szükségletet kielégítse.

62 Másrészt, ami a napi szükségleteket fedező juttatást illeti, amint azt a főtanácsnok az indítványának 67. pontjában lényegében hangsúlyozta, az ilyen juttatás szükségesnek bizonyul ahhoz, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező számára minimális autonómiát nyújtson, lehetővé téve számára különösen azt, hogy a szálláson, az étkezésen és a ruházati cikkeken túl az alapvető szükségleteihez szükséges általános és háztartási fogyasztási cikkeket szerezzen be, mint amilyenek a közlekedési menetjegyek, kommunikációs eszközök vagy testápolási cikkek, biztosítva a számára a lakóhelye szerinti tagállam társadalmi és kulturális életében való részvétel minimális szintjét. E juttatás így hozzájárul a kérelmező megélhetésének biztosításához, valamint testi és szellemi egészségének megőrzéséhez.

63 Ebből következik, hogy egyrészről a nemzetközi védelmet kérelmezők ruházkodási szükségleteinek kielégítését lehetővé tevő intézkedések hiánya, másrészről pedig a napi szükségleteket fedező juttatás hiánya semmi esetre sem egyeztethető össze az ezen irányelv 17. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „megfelelő” életszínvonal követelményével.

64 Következésképpen az ilyen hiányt nem igazolhatja az a körülmény, hogy az érintett nemzetközi védelmet kérelmezővel szemben végrehajtható, átadásra vonatkozó határozatot hoztak.

65 Ezt az értelmezést az a szövegkörnyezet is megerősíti, amelynek a 2013/33 irányelv 2. cikkének g) pontja és 17. cikkének (2) bekezdése a részét képezi.

66 Először is, amint az a jelen ítélet 48. pontjából kitűnik, mivel a 2013/33 irányelv rendelkezései alkalmazandók a nemzetközi védelmet kérelmezőkre, még akkor is, ha végrehajtható átadásra vonatkozó határozat hatálya alatt állnak, az e kérelmezők tartózkodási helye szerinti tagállamot terhelő, ezen irányelvből eredő kötelezettségek csak e kérelmezőknek a megkeresett tagállamnak történő tényleges átadásakor szűnnek meg.

67 Másodszor, a 2013/33 irányelvnek a befogadás anyagi feltételeire és az egészségügyi ellátásra vonatkozó általános szabályokat megállapító 17. cikke nem tartalmaz egyetlen olyan rendelkezést sem, amely úgy lenne értelmezhető, hogy lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy pusztán a nemzetközi védelmet kérelmezővel szemben végrehajtható, átadásra vonatkozó határozat elfogadása miatt különbséget tegyenek e kérelmező és a többi kérelmező között az ezen irányelv 2. cikkének g) pontjában említett, a befogadás anyagi feltételeire vonatkozó intézkedések fennállását vagy szintjét illetően.

68 Az említett irányelv 17. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében ugyanis a tagállamok egyrészt csak arra jogosultak, hogy a befogadás anyagi feltételeit és az egészségügyi ellátást ahhoz a feltételhez kössék, hogy a kérelmezők ne rendelkezzenek kellő fedezettel az egészségi állapotuknak megfelelő és az alapszükségleteiket biztosító életszínvonal megteremtéséhez, másrészt megkövetelhetik a kérelmezőktől, hogy a fedezzék a befogadás ezen irányelvben előírt anyagi feltételeinek és az egészségügyi ellátásnak a költségeit, vagy azokhoz járuljanak hozzá, ha a kérelmezők elegendő erőforrással rendelkeznek, például már megfelelő ideje dolgoznak.

69 Ami ugyanezen irányelv 17. cikkének (5) bekezdését illeti, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésében szintén hivatkozik, az – amint az a jelen ítélet 52. pontjában megállapításra került – az azon feltételek pontosítására szorítkozik, amelyek mellett a tagállamok a nemzetközi védelmet kérelmezőknek nyújtott pénzbeli juttatások vagy utalványok összegét illetően az állampolgáraikhoz képest kevésbé kedvező bánásmódot írhatnak elő, ugyanakkor változatlanul hagyja ezen államok azon kötelezettségét, hogy e kérelmezők számára megfelelő életszínvonalat biztosítsanak, ideértve azt az esetet is, amikor az érintett kérelmező részére az anyagi támogatást részben természetben nyújtják.

70 Harmadszor, a 2013/33 irányelvnek „A befogadás anyagi feltételeinek korlátozása vagy megvonása” című 20. cikke felsorolja azokat a körülményeket, amelyek között az ilyen feltételek alkalmazása korlátozható vagy visszavonható, így e körülményeken kívül és ezen irányelv 17. cikke (3) és (4) bekezdésének a tagállamok általi, a jelen ítélet 68. pontjában említett alkalmazásának sérelme nélkül a tagállamok nem írhatják elő a befogadás anyagi feltételeinek korlátozását vagy megvonását. Márpedig az e cikkben említett körülmények egyike sem vonatkozik arra a tényre, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezővel szemben végrehajtható átadásra vonatkozó határozatot hoztak.

71 Ezt az értelmezést alátámasztják a 2013/33 irányelv által követett célok. Amint ugyanis azt a főtanácsnok indítványának 44. pontjában lényegében hangsúlyozta, ezen irányelv (11) és (35) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok elfogadásának az a célja, hogy számukra méltó életszínvonalat, illetve valamennyi tagállamban hasonló megélhetési feltételeket biztosítsanak, valamint hogy tiszteletben tartsák alapvető jogaikat. Márpedig az olyan nemzeti szabályozás, amely a többek között a ruházkodásra vonatkozó ellátásokhoz való jogosultságot megszünteti kizárólag azzal az indokkal, hogy az érintett kérelmezővel szemben végrehajtható, átadásra vonatkozó határozatot hoztak, nem egyeztethető össze e célokkal.

72 A fentiek összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 17. cikkének (2) bekezdését 2. cikkének g) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy amennyiben a nemzetközi védelem iránti kérelmet mint elfogadhatatlant elutasították amiatt, hogy a 602/2013 rendelet értelmében egy másik tagállam felelős e kérelem megvizsgálásáért, és az e másik tagállamnak történő átadásra vonatkozó határozat végrehajtható, az e kérelmezőnek nyújtott anyagi befogadási feltételeket csökkentik oly módon, hogy azok, egyedi esetek kivételével, már nem foglalják magukban a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, sem az említett kérelmező alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatást.

A második kérdésről

73 Második kérdésének a) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy az „ismételt kérelem” e rendelkezések értelmében vett fogalma arra a helyzetre is vonatkozik, amikor valamely tagállam egyrészt mint elfogadhatatlant elutasította a nemzetközi védelem iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a kérelmező már benyújtott ilyen kérelmet egy másik, a kérelmének megvizsgálásáért a 604/2013 rendelet értelmében felelős tagállamban, másrészt pedig ezen az alapon e rendeletnek megfelelően elrendelte e kérelmezőnek az e másik tagállamnak történő átadása céljából történő kiutasítását.

74 A 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében „[a] tagállamok korlátozhatják vagy kivételes és kellően indokolt esetekben megvonhatják a befogadás anyagi feltételeit, amennyiben a kérelmező a [2013/32] irányelv 2. cikkének q) pontjában meghatározottak szerint ismételt kérelmet nyújtott be”.

75 Ezen utóbbi rendelkezés szerint „ismételt kérelem” a korábbi nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott jogerős határozat után benyújtott további kérelem, ideértve azon eseteket is, amikor a kérelmező kifejezetten visszavonta a kérelmét, valamint azon eseteket is, amikor az eljáró hatóság a 28. cikk (1) bekezdésével összhangban a kérelem hallgatólagos visszavonása miatt azt elutasította.

76 Azt is pontosítani kell, hogy ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontja értelmében a tagállamok egy nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor minősíthetnek elfogadhatatlannak, ha a kérelem „ismételt kérelemnek” minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező a 2011/95 irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személy jogállásához szükséges feltételeket teljesíti-e.

77 Ezenkívül az ilyen „ismételt kérelem” elfogadhatóságára vonatkozó határozat meghozatala érdekében a 2013/32 irányelv 40. cikke olyan különös eljárást ír elő, amelynek során az érintett tagállamnak meg kell határoznia, hogy a kérelmező által felmerült vagy előadott új körülmények vagy tények az ezen irányelv II. fejezetében e tekintetben meghatározott releváns általános szabályoknak megfelelően igazolják-e a kérelem további vizsgálatát, vagy azt mint elfogadhatatlant el kell-e utasítani.

78 Márpedig az „ismételt kérelem” fogalmának tartalmával kapcsolatban a Bíróság kimondta egyrészt a 2024. december 19-i Khan Yunis és Baabda ítélet (C-123/23 és C-202/23, EU:C:2024:1042) 62. pontjában, hogy a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontját ezen irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely lehetővé teszi az olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által e tagállamban előterjesztett nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanság miatt való elutasítását, akinek egy másik, olyan tagállamban előterjesztett korábbi nemzetközi védelem iránti kérelmét, amelyre a 2011/95 irányelv alkalmazandó, az utóbbi tagállam által hozott jogerős határozattal elutasították. Másrészt ezen ítélet 80. pontjában a Bíróság megállapította, hogy ugyanezen rendelkezésekkel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi, hogy az ilyen kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasítsák olyan esetben, ha

az új kérelmet azt megelőzően terjesztették elő, hogy a második tagállam úgy határozott, hogy a korábbi kérelem vizsgálatára irányuló eljárást e kérelem hallgatólagos visszavonása miatt megszünteti.

79 Mindemellett, noha az említett ítéletben a Bíróság arról a lehetőségről határozott, hogy valamely tagállam a nemzetközi védelem iránti kérelmeket „ismételt kérelemnek” minősítse a más tagállamokban korábban benyújtott és azok által elutasított kérelmek miatt, ezt olyan helyzetre tekintettel tette, amelyben az érintettek e más tagállamok részére történő átadásának lehetetlensége miatt a fent említett első tagállam volt vagy lett felelős e kérelmek megvizsgálásáért (lásd ebben az értelemben: 2024. december 19-i Khan Yunis és Baabda ítélet, C-123/23 és C-202/23, EU:C:2024:1042, 25–29. és 31–34. pont).

80 Következésképpen ilyen helyzetben a 604/2013 rendelet 29. cikke (2) bekezdésének megfelelően a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében vett „ismételt kérelem” megvizsgálásáért az a tagállam felelős, amelyben ezen ismételt kérelmet benyújtották.

81 Mindazonáltal a második kérdés a) pontja nem vonatkozik arra az esetre, amikor valamely tagállam megállapítja, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személy egy másik tagállamban már benyújtott egy korábbi kérelmet, és miután megvizsgálta ez utóbbi új kérelmét, azt mint elfogadhatatlant elutasítja a 2013/32 irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontjában előírt azon okból, amely szerint e kérelem az ezen irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében vett „ismételt kérelemnek” minősül.

82 E kérdés ugyanis arra a helyzetre vonatkozik, amikor egyrészt az érintett tagállam az új nemzetközi védelem iránti kérelmet mint elfogadhatatlant a 604/2013 rendelet alapján elutasítja azzal az indokkal, hogy az e rendelet III. fejezetében előírt feltételeknek megfelelően a másik tagállam felelős e kérelem megvizsgálásáért, amelynél a korábbi kérelmet benyújtották, másrészt ezzel egyidejűleg elrendeli e kérelmező kiutasítását e másik tagállamnak való átadása céljából.

83 Márpedig ez a helyzet nem hasonlítható össze a 2024. december 19-i Khan Yunis és Baabda ítéletben (C-123/23 és C-202/23, EU:C:2024:1042) érintett helyzettel. Ilyen helyzetben ugyanis az érintett tagállam nem, vagy legalábbis még nem vált felelőssé ezen új nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.

84 Következésképpen az említett helyzetben a tagállam elméletileg nem minősítheti az elé terjesztett nemzetközi védelem iránti kérelmet a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében vett „ismételt kérelemnek”, és nem alkalmazhatja az ezen irányelvben az ilyen „ismételt kérelem” vizsgálatára előírt eljárásokat sem.

85 Ezt az értelmezést megerősíti a 2013/32 irányelv 33. cikkének (1) bekezdése, amely kimondja, hogy az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének a)–e) pontjában felsorolt elfogadhatatlansági okok lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy elfogadhatatlannak minősítsék a nemzetközi védelem iránti kérelmeket bizonyos olyan esetekben, amelyek kiegészítő jellegűek azon esetekhez képest, „amikor nem kerül sor egy kérelemnek a [604/2013] rendelettel összhangban történő megvizsgálására”.

86 Ehhez hasonlóan, amint azt a Bíróság már megállapította, egyrészt a 2013/32 irányelv (53) preambulumbekezdéséből kifejezetten kitűnik, hogy az nem alkalmazható az e rendelet hatálya alá tartozó, tagállamok közötti eljárásokra. Másrészt a 604/2013 rendelet 2. cikkének d) pontja azt írja elő, hogy a „nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása” a nemzetközi

védelem iránti kérelem illetékes hatóságok általi megvizsgálása vagy a hatóságok azzal kapcsolatos határozata és döntése a 2013/32 irányelvvel, valamint a 2011/95 irányelvvel összhangban, a felelős tagállam e rendelet szerinti meghatározására irányuló eljárás kivételével (2018. október 4-i Fathi ítélet, C-56/17, EU:C:2018:803, 69. és 70. pont).

87 A fentiekből következik, hogy a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontját, amelyre a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontja utal, úgy kell értelmezni, hogy az „ismételt kérelem” fogalma nem terjed ki arra a helyzetre, amikor valamely tagállam egyrészt mint elfogadhatatlant elutasította a nemzetközi védelem iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a kérelmező már benyújtott ilyen kérelmet egy másik tagállamban, másrészt pedig ezen az alapon e rendeletnek megfelelően elrendelte e kérelmezőnek a kérelmének megvizsgálásáért a 604/2013 rendelet értelmében felelős másik tagállamnak történő átadása céljából történő kiutasítását.

88 Ebből következik, hogy ilyen helyzetben az a tagállam, amelynek területén a nemzetközi védelmet kérelmező a kérelme megvizsgálásáért felelős tagállamnak történő esetleges átadásáig tartózkodik, nem hivatkozhat a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontjára az e kérelmező számára biztosított anyagi befogadási feltételek megvonása vagy korlátozása érdekében.

89 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a második kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az „ismételt kérelem” e rendelkezések értelmében vett fogalma nem vonatkozik arra a helyzetre, amikor valamely tagállam egyrészt mint elfogadhatatlant elutasította a nemzetközi védelem iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a kérelmező már benyújtott ilyen kérelmet egy másik, a kérelmének megvizsgálásáért a 604/2013 rendelet értelmében felelős tagállamban, másrészt pedig ezen az alapon e rendeletnek megfelelően elrendelte e kérelmezőnek az e másik tagállamnak történő átadása céljából történő kiutasítását.

A második kérdés b) és c) pontjáról

90 A második kérdés a) pontjára adott válaszra tekintettel a második kérdés b) és c) pontjára nem kell válaszolni, mivel az említett kérdés e részei azon az előfeltevésen alapulnak, amely szerint a 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben értelmezett c) pontja értelmében vett „ismételt kérelem” fogalma alkalmazható a jelen ítélet előző pontjában említetthez hasonló helyzetben.

A költségekről

91 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 17. cikkének (2) bekezdését ugyanezen irányelv 2. cikkének g) pontjával összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy amennyiben a nemzetközi védelem iránti kérelmet mint elfogadhatatlant elutasították amiatt, hogy az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet értelmében egy másik tagállam felelős e kérelem megvizsgálásáért, és az e másik tagállamnak történő átadásra vonatkozó határozat végrehajtható, az e kérelmezőnek nyújtott anyagi befogadási feltételeket csökkentik oly módon, hogy azok, egyedi esetek kivételével, már nem foglalják magukban többek között a ruházattal, háztartási használati és fogyasztási cikkekkel kapcsolatos szükségletek fedezésére szolgáló természetbeni ellátásokat, sem az említett kérelmező alapvető személyes szükségleteinek fedezésére szolgáló pénzbeli juttatást.

2) **A 2013/33 irányelv 20. cikke (1) bekezdésének c) pontját a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben**

a következőképpen kell értelmezni:

az „ismételt kérelem” e rendelkezések értelmében vett fogalma nem vonatkozik arra a helyzetre, amikor valamely tagállam egyrészt mint elfogadhatatlant elutasította a nemzetközi védelem iránti kérelmet azzal az indokkal, hogy a kérelmező már benyújtott ilyen kérelmet egy másik, a kérelmének megvizsgálásáért a 604/2013 rendelet értelmében felelős tagállamban, másrészt pedig ezen az alapon e rendeletnek megfelelően elrendelte e kérelmezőnek az e másik tagállamnak történő átadása céljából történő kiutasítását.

Aláírások